

บทที่ 4

Waiting For The Police

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติของ J. Jefferson Farjeon ผู้ประพันธ์เรื่อง "Waiting for the Police"
2. เนื้อเรื่อง
  - 2.1 เนื้อเรื่อง "Waiting for the Police" เป็นภาษาอังกฤษ
  - 2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย
3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง
  - 3.1 ตัวละคร (character)
  - 3.2 แก่นเรื่อง (theme)
  - 3.3 การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

สาระสำคัญ

1. J. Jefferson Farjeon เป็นนักประพันธ์ชาวอังกฤษ
2. "Waiting for the Police" เป็นเรื่องสั้นที่ชี้ให้เห็นในเรื่องต่อไปนี้
  - 2.1 การอยู่รวมกันในที่เดียวกันย่อมจะประกอบด้วยผู้คนที่สนใจสิ่งที่ต่างกัน และชอบทำในสิ่งที่ต่างกัน คนบางคนชอบเก็บตัวเงียบ คนบางคนชอบบ่นินทาว่าร้ายผู้อื่น คนบางคนชอบช่วยเหลือเพื่อนฝูง
  - 2.2 สถานที่พักซึ่งเป็นหอแห่งหนึ่งเป็นที่อาศัยของคนแก่กลุ่มหนึ่ง จึงไม่แตกต่างไปจากที่อยู่ของคนอื่นที่อยู่รวมกัน มีนิสัยแตกต่างกัน และทำในสิ่งที่ไม่เหมือนกัน ที่อยู่แห่งนี้ได้กลายเป็นเป้าหมายของผู้อาศัยผู้หนึ่ง ที่คิดสร้างเรื่องขึ้นมาเพื่อเป็นการเปลี่ยนรสชาติให้แก่เพื่อน ๆ ชาวหอด้วยกัน ซึ่งอยู่กันมานานจนเกิดความเบื่อหน่ายกับชีวิตที่จำเจซ้ำซาก
  - 2.3 เพื่อน ๆ ไม่รู้ว่ากำลังถูกหลอก แผนของเขาจึงประสบความสำเร็จ เขาสามารถทำให้ผู้อาศัยทุกคนพูดหรือแสดงความคิดเห็นกับเหตุการณ์ที่เขาสร้างขึ้นมา การสร้างเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้รู้ถึงนิสัยที่แท้จริงของคนกลุ่มนี้ จะเห็นได้ว่ามนุษย์ทุกผู้ทุกนามไม่ว่าจะเป็นเด็ก ผู้ใหญ่ หรือคนแก่จะรักตัวเองมากที่สุด ดังนั้นคนแก่ที่อาศัยอยู่ในหอแห่งนี้จึงพยายามพูดเพื่อให้ตนเองพ้นจากการเป็นผู้ต้องหา

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาบทที่ 4 แล้ว นักเรียนสามารถ

1. เล่าประวัติของ J. Jefferson Farjeon ได้
2. อ่านและเข้าใจเรื่อง "Waiting for the Police" ได้
3. วิเคราะห์ทั้งเนื้อเรื่องและโครงสร้างได้
4. บอกจุดประสงค์ของนักประพันธ์ที่แอบแฝงอยู่ในเรื่องได้
5. ตอบคำถามการประเมินผลท้ายบทได้

ความนำ

การอยู่รวมกันนาน ๆ ในที่เดียวกัน บางครั้งอาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายกับชีวิตที่จำเจดังนั้น ถ้ามีใครคนใดคนหนึ่งสร้างเรื่องให้ผู้ที่อาศัยอยู่ในที่เดียวกันได้ตื่นเต้นบ้าง อาจจะเพิ่มรสชาติความเป็นอยู่ให้กับพวกเขา แต่ต้องระวังว่าถ้าทำบ่อย ๆ และคนทำเป็นคนเดียวกัน อาจจะทำให้ผู้อื่นไม่เชื่ออีกต่อไป

1. ประวัตินักประพันธ์ - J. Jefferson Farjeon

J. Jefferson Farjeon เกิดที่ลอนดอน มีพี่น้อง 3 คน ทุกคนเป็นนักเขียนหมด เขามีชื่อเสียงในการเขียนเรื่องสั้นประเภทลึกลับ เป็นนักเขียนสมัยใหม่ที่มีแนวการเขียนที่สอดแทรกอารมณ์ขัน ความอ่อนหวาน และอาชญากรรมเข้าด้วยกัน

2. เนื้อเรื่อง

2.1 เนื้อเรื่อง "Waiting for the Police" เป็นภาษาอังกฤษ นำมาจากหนังสือ Twentieth Century English Short Stories edited by Tina Pierce & Edward Cochrane, printed in Great Britain by The Garden City Press Limited, 1979 หน้า 1-6

'I wonder where Mr. Wainwright's gone?' said Mrs. Mayton.
It didn't matter to her in the least where he had gone.

All that mattered in regard to her second-floor back' was that he paid his three guineas a week regularly for board and lodging', baths extra. But life - and particularly evening life - was notoriously³ dull in her boarding-house, and every now and again one tried to whip up a little interest.&

'Did he go?' asked Monty Smith.

It didn't matter to him, either, but he was as polite as he was pale, and he always did his best to keep any ball rolling⁵.

'I thought I heard the front door close,' answered Mrs. Mayton.

อธิบายศัพท์

her second-floor back	: the man living in the back room on the second floor of her boarding-house = ชายคนที่อยู่ห้องข้างหลังบนชั้นสองของหอพัก
board and lodging	a room and meals = ห้องเช่ารวมอาหารด้วย
notoriously	widely known (esp. for something bad) = เป็นที่รู้จัก (โดยเฉพาะในเรื่องที่ไม่ดี)
whip up a little interest	: try to arouse interest = พยายามกระตุ้นความสนใจ
keep any ball rolling	keep any conversation going once it had been started = ให้การสนทนามีอยู่ต่อไปหลังจากได้เริ่มแล้ว

'Perhaps he want out to post a letter,' suggested Miss Hicks, without pausing in her knitting. She had knitted for seventy years, and looked good for another seventy.

'Or perhaps it wasn't him at all,' added Bella Randall. Bella was the boarding-house lovely', but no one had taken advantage of the fact.

'You mean, it might have been someone else?' inquired Mrs. Mayton.

'Yes, ' agreed. Bella.

They all considered the alternative earnestly. Mr. Calthrop, coming suddenly out of a middle-aged doze², joined in the thinking without any idea what he was thinking.

'Perhaps it was Mr. Penbury,' said Mr. Mayton, at last. He's always popping in and out.'

But it was not Mr. Penbury, for that rather eccentric individual walked into the drawing-room a moment later.

His arrival interrupted the conversation, and the company reverted to silence. Penbury always had a chilling effect. He possessed a brain³, and since no one understood it when he used it, it was resented. But Mrs. Mayton never allowed more than three minutes to go by

the boarding-house lovely : the beauty of the boarding-house

= ความสวยงามของหอพัก

middle-aged doze : light sleep in a chair often

taken by middle-aged people =

หลับสักงีบหนึ่งบนเก้าอี้ของวัยกลางคน

possessed a brain : he was intelligent = เขาวฉลาด

without a word; and so when the new silence had reached its allotted span, she turned to Penbury and asked:

‘Was that Mr. Wainwright who went out a little time ago?’

Penbury looked at her oddly.

‘What makes you ask that?’ he said.

‘Well, I was just wondering.’

‘I see,’ answered Penbury slowly. The atmosphere seemed to tighten, but Miss Wicks went on knitting. ‘And are you all wondering?’

‘We decided perhaps he’d gone out to post a letter,’ murmured Bella.

‘No, Wainwright hasn’t gone out to post a letter,’ responded Penbury. ‘He’s dead.’

The effect was instantaneous’ and galvanic’. Bella gave a tiny shriek. Mrs. Mayton’s eyes became too start led glass marbles. Montg Smith opened his mouth and kept it open. Mr. Calthrop, in a split second, lost all inclination to doze. Miss Wicks looked definitely interested, though she did not stop knitting. That meant nothing, however. She had promised to knit at her funeral.

‘Dead?’ gasped Mr. Calthrop.

‘Dead,’ repeated Penbury. ‘He is lying on the floor of his room. He is rather a nasty mess.’

instantaneous : happening in an instant = เกิดขึ้นในทันทีทันใด

galvanic : sudden and forced (as if produced by an electric shock) = กระตุก

Monty leapt up, and then sat down again.

'You - don't mean...?' he gulped.

'That is exactly what I mean,' replied Penbury.

There had been countless silences in Mrs. Mayton's drawing-room, but never a silence like this one. Miss Wicks broke it.

'Shouldn't the police be sent for?' she suggested.

'The police have already been sent for,' said Penbury. 'I phoned the station¹ just before coming into the room.'

'God bless my soul!' said Mr. Calthrop.

'How long - that is - when do you expect...?' stammered Honty.

'The police? I should say in two or three minutes,' responded Penbury. His voice suddenly shed its cynicism and became practical.

'Shall we try and make use of these two or three minutes? We shall all be questioned, and perhaps we can clear up a little ground' before they arrive.' Mr. calthrop bridled=.

- the station : here, office of the local police force = ในที่นี้หมายถึงสถานีตำรวจ
- clear up a little ground : get the basic facts clear = ให้ความจริงกระจ่างออกมา
- bridled : showed that he was offended by throwing up his head and drawing in his chin down = เขาโมโห

'But this is nothing to do with any of us, sir!' he exclaimed.

'The police will not necessarily accept our word for it,' answered Penbury. 'That is why I propose that we consider our alibis' in advance. I am not a 'doctor, but I estimate from my brief examination of the body that it has not been dead more than an hour. It could not, of course, be more than an hour and a half,' he went on, glancing at the clock, 'since it is now ten past nine, and at twenty to eight we saw him leave the dining-room for his bedroom...'

'How do you know he went to his bedroom?' interrupted Miss Wicks.

'Because, having a headache, I followed him upstairs to go to mine for some aspirin, and my room is immediately opposite his,' Penbury explained. 'Now, if my assumption is correct., he was killed between ten minutes past eight and ten minutes past nine, so anyone who can prove that he or she has remained in this room during all that time should have no worry.'

He looked around inquiringly.

'We've all been out of the room,' Miss Wicks announced for the company.

'That is unfortunate,' murmured Penbury.

'But so have you!' exclaimed Monty, with nervous aggression.

alibi   legal plea that one was in another place at the
time of an alleged act, esp a crime = คำให้การ

'Yes - so I have,' replied Penbury. 'Then let me give my alibi first. At twenty minutes to eight I followed Wainwright up to the second floor. Before going into his room he made an odd remark which - in the circumstances - is worth repeating. 'There's somebody in this house who doesn't like me very much,' he said. "Only one?" I answered. "You're luckier than I am." Then he went into his room, and that was the last time I saw him alive. I went into my room. I took two aspirin tablets. I went into the bathroom to wash them down with a drink of water. By the way, my water-bottle again needs filling, Mrs. Mayton. Then as my head was still bad, I thought a stroll would be a good idea, and I went out. I kept out till - approximately - nine o'clock. Then I came back. The door you heard closing, Mrs. Mayton, was not Wainwright going out. It was me coming in.'

'Wait a moment !' ejaculated Bella.

'Yes?'

'How did you know Mrs. Mayton heard the front door close? You weren't here!'

Penbury regarded her with interest and respect.

'Intelligent,' he murmured.

'Now, then, don't take too long thinking of an answer!' glared Mr. Calthrop.

'I don't need any time at all to think of an answer,' retorted Penbury. 'I know because I listened outside the door. But may I finish my statement in my own way? Thank you ! As I say, I came back. I went up to my room.' He paused. 'On the floor I found a handkerchief. It wasn't mine. It hadn't been there when I left. I wondered whether

it was Wainwright's - whether he'd been poking around*. I went, into his room to ask if the handkerchief was his. I found him lying on the ground near his bed. Dressed, of course. On his back. Head towards the window, one arm stretched towards the fireplace. Stabbed through the heart. But no sign of what he'd been stabbed with...It looks to me a small wound, but deep. It found the spot all right...The window was closed and fastened. Whoever did it entered through the door. I left the room and locked the door. I knew no one should go in again till the police and police doctor turned up. I decided to make sure that no one did. I came down. The telephone, as you know, is in the dining-room. Most inconvenient. It should be in the hall. Passing the drawing-room door I listened, to hear what you all were talking about. I heard Mrs. Mayton say, "I wonder where Mr. Wainwright's gone?" You, Smith, answered, "Did he go?" And Mrs. Mayton replied, "I thought I heard the front door close." Then I went into the dining-room and telephoned the police. And then I joined you.'

Flushed and emotional, Mrs. Mayton challenged him.

'Why did you sit here for three minutes without telling us?' she demanded.

'I was watching you,' answered Penbury coolly.

'Well, I call that a rotten alibi!' exclaimed Mr. Calthrop. 'Who's to prove you were out all that time?'

he'd been poking around : he'd been looking around where he shouldn't have been = เขาได้
 มองหาไปทั่วในที่ซึ่งคิดว่าเขาไม่ควรจะอยู่

'At half past eight I had a cup of coffee at the coffee-stall in Junkers Street,' replied Penbury. 'That's over a mile away. It's not proof, I admit, but they know me there, you see, and it may help. Well, who's next?'

'I am,' said Bella. 'I left the room to blow my nose. I went to my room for a handkerchief. And here it is!' she concluded, producing it triumphantly.

'How long were you out of the room?' pressed Penbury.

'Five minutes, I should say,' she answered.

'A long time to get a handkerchief?'

'Perhaps. But I not only blew my nose, I powdered it.'

'That sounds good enough,' admitted Penbury. 'Would you oblige next¹, Mr. Calthrop? We all know you walk in your sleep. A week ago you walked into my room, didn't you. Have you lost a handkerchief?'

Mr. Calthrop glared.

'What the devil are you implying?' he exclaimed.

'Had Mr. Calthrop dozed during the past hour?' pressed Penbury.

'Suppose I have?' he cried. 'What-what damned rubbish! Did I leave this room without knowing it, and kill Wainwright for - for no reason at all during forty winks?' He swallowed, and calmed down. 'I left the room, sir, about twenty minutes ago to fetch the evening paper from the dining-room to do the crossword puzzle!' He tapped it

Would you oblige next : Would you be kind enough to help us

next7 = คุณจะทำกรุณาช่วยเราเป็นคนต่อไปหรือไม่

viciously'. Here it is!

Penbury shrugged his shoulders.

'I should be the last person to refute such an emphatic statement, ' he said ' but let me suggest that you give the statement to the police with slightly less emphasis, Mr. Smith?'

Monty Smith had followed the conversation anxiously, and he had his story ready. He had rehearsed it three times in his mind, and he was not going to make Mr. Calthrop's mistake. Speaking slowly and carefully - he knew that if he spoke fast he would stutter - he answered:

'This is why I left the room. I suddenly remembered that I'd forgotten to return Mr. Wainwright's latchkey. He'd lent it to me this afternoon, when I lost mine. But when I got as far as the first floor I met Mrs. Mayton, who asked me to help her with the curtain of the landing window. It had come off some of its hooks. I did so and then returned to the drawing-room with her. You'll remember, all of you, that we returned together.'

'That's right,' nodded Mrs. Mayton. 'And the reason I went out was to fix the curtain.'

Penbury looked at Monty hard.

'What about that latchkey?' he demanded.

'Eh? oh, of course,' jerked Monty. 'The curtain put it out of my mind. I came down with it still in my pocket.'

viciously : in a bad temper = อุดูในอารมณ์ไม่ดี

jerked : said suddenly = พูดขึ้นทันทีทันใด

‘Then you’ve got it now?’

‘Yes. ’

‘And you didn’t go up to his room?’

‘No! Thank goodness! I’ve just said so, haven’t I?’

Penbury shrugged ‘his shoulders again. He did not seem satisfied. But he turned now to Miss Wicks, and the old lady inquired, while her needles moved busily.

‘My turn?’

‘If you’ll be so good,’ answered Penbury. ‘Just as a matter of **form**¹.’

‘Yes, I quite understand,’ she replied, smiling. ‘There’s no needles. The steel ones I’m using now. My room, as of course you know, is also on the second floor, the little side-room, and after I’d got the needles I was just about to come down when I heard Mr. Wainwright’s cough..’

‘What! You heard him cough?’ interrupted Penbury. ‘What time was that?’

‘Just before nine, think it was,’ said Miss Wicks. ‘Oh, that irritating cough! How it gets on one’s nerves, doesn’t it? Or I should say, how it did get on one’s nerves. Morning, noon and night. And he wouldn’t do anything for it. Enough to send one mad.’

a matter of form: something which has to be done because of tradition or custom but which is not really necessary = บางสิ่งบางอย่างที่ต้องกระทำแต่ไม่ถึงกับจำเป็นนัก

She paused. The tense atmosphere grew suddenly tenser.

'Go on,' murmured Penbury.

'I'm going on,' answered Miss Wicks. 'Why not? Your door was open, Mr. Penbury, and I went in to ask if we couldn't do something about it. But you were out. You've just told us where. And suddenly, when I heard Mr. Wainwright coughing again across the passage- that awful clicking sound it always ended with - well, I felt I couldn't stand it any more, and I was knocking at his door almost before I knew it. It was my handkerchief you found in your room, Mr. Penbury. I must have dropped it there.'

She paused again. Again Penbury murmured, 'Go on.'

She turned on him with sudden ferocity. Mr. Calthrop nearly jumped out of his chair. Monty felt perspiration dripping down his neck. Bella twined her fingers together to prevent herself from shrieking. Mrs. Mayton sat rigid.

'Will you stop interrupting?' shouted the old woman.

Penbury moistened his lips. For a few moments Miss Wicks knitted rapidly, the steel points of the needles making the only sound in the room. They seemed to be doing a venomous dance¹. Then she continued, in a queer hard voice.

' "Come in," called Mr. Wainwright. "I'm coming in," I called back. And went in. And there he stood smiling at me. "You haven't come to complain of my cough again, have you?" he asked. "No," I answered. "I've come to cure it." And I

doing a venomous dance = moving up and down in a very dangerous looking way = มองขึ้นมองลงด้วยสายตาที่มุ่งร้าย

plunged a steel knitting-needle into his heart - like this!

She stretched out a bony hand, and with amazing strength, stabbed a cushion.

The next instant there came a knocking on the front door. 'The police!' gasped Mr. Calthrop. But no one moved. With tense ears they listened to the maid ascending from the basement, they heard the front door open, they heard footsteps entering.....

A moment later they heard Mr. Wainwright's cough.

'Yes, and I heard it when he went out ten minutes ago.' smiled Miss Wicks. 'But thank you very much indeed, Mr. Penbury. I was as bored as the rest of them.'

คำอธิบายศัพท์และสำนวนต่างๆ ภาษาอังกฤษในบทนี้มาจากหนังสือ Twentieth Century English Short Stories edited by Tina Peirce and Edward Cochran หน้า 12

<p>กิจกรรมการเขียนที่ 1</p> <p>คำอธิบายศัพท์และสำนวนต่อไปนี้</p> <p>popping in and out หน้า 47</p> <p>Mrs. Mayton's eyes became too started glass marbles, หน้า 48</p>

2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย

"Waiting for the Police" เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นที่หอพักแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของผู้สูงอายุ พวกเขาใช้ชีวิตที่จำเจ ไม่เคยมีเรื่องราวตื่นเต้นที่ทำให้พวกเขาสนุกสนาน ดังนั้น ผู้อาศัยคนหนึ่งในห้องพักจึงคิดหาเรื่องที่จะทำให้ทุกคนในห้องตื่นเต้น เขาผู้นั้นคือ Mr. Penbury เขาสร้างเหตุการณ์ได้ดีมาก เพราะทุกคนในห้องพักไม่รู้ว่าคุณถูกหลอก เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อผู้สูงอายุในห้องพักไปนั่งรวมกันในห้องรับ

แขกและ Mrs. Mayton เกิดสงสัยว่า Mr. Wainwright ไปไหน ซึ่งสำหรับนางเขาจะไปไหนนางเองไม่จำเป็นต้องใส่ใจก็ได้ แต่เนื่องจากเขาพักอยู่บนชั้นสอง เขาจ่ายค่าเช่าห้อง ค่าอาหารตามปกติทุกอาทิตย์ และการใช้ชีวิตที่จำใจในห้องพักแห่งนี้ จึงทำให้นางคิดว่าคำถามของนางอาจจะเป็นที่สนใจของเพื่อนร่วมห้องบ้าง Monty Smith ทวนคำถามของ Mrs. Mayton ว่า Wainwright ออกไปข้างนอกหรือ Mayton ตอบว่านางได้ยินเสียงประตูหน้าปิด Miss Wicks คิดว่า Wainwright อาจจะไปส่งจดหมาย ส่วน Bella Randall เสริมว่าบางทีผู้ที่ออกไปข้างนอกอาจไม่ใช่ Wainwright Mr. Calthrop เดินเข้ามาสมทบในวงสนทนา จึงพูดขึ้นว่า ผู้ที่ออกไปข้างนอกอาจจะเป็น Mr. Penbury Mayton พูดเสริมว่า Mr. Penbury เข้าๆ ออกๆ อยู่เสมอ แต่แล้ว Mr. Penbury ก็ไม่ใช่เป็นบุคคลที่ออกไปข้างนอก เพราะเขาเดินเข้ามาพอสั Mayton หันไปถามว่าใช่เป็น Wainwright หรือไม่ที่ออกไปข้างนอกสักครู่ Penbury มองนางด้วยสายตาแปลกๆ และถาม Mayton ว่าอะไรที่ทำให้นางถามเขาเช่นนั้น นางตอบว่านางเพียงแค่สงสัยเท่านั้น แต่แล้ว Penbury ตอบว่า Wainwright ไม่ได้ไปไหน เขาตายเสียแล้ว คำบอกเล่าของ Penbury ส่งผลกระทบให้กับคนหลายคน Bella อุกานเสียงแหลม Mayton เองมีสายตาเต็มไปด้วยความประหลาดใจ Penbury พูดต่อว่าจากการตรวจสอบในระยะสั้นคิดว่า Wainwright ตายไม่เกินหนึ่งชั่วโมง เขายังพูดต่อว่า เมื่อประมาณ 7.40 น. พวกที่อยู่ในห้องยังเห็น Wainwright ออกจากห้องรับประทานอาหารไปยังห้องนอนของเขา Miss Wicks ถาม Penbury ว่าทำไมเขาจึงทราบว่า Wainwright ไปที่ห้องนอน Penbury ตอบว่าเขาปวดศีรษะ เขาจึงเดินขึ้นบันไดตาม Wainwright ไป แต่เขาไปที่ห้องของเขาเพื่อรับประทานซาแอสไฟริน ห้อง Penbury อยู่ตรงข้ามห้องของ Wainwright Penbury สันนิษฐานว่าได้เห็นศพของ Wainwright และเขาได้โทรไปแจ้งตำรวจเกี่ยวกับการตายของ Wainwright และตำรวจกำลังมาเพื่อสอบสวนเรื่องนี้ หลายคนลงความเห็นว่าการตายต้องมา ในเมื่อพวกเขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับ การตายของ Wainwright เลย แต่ Penbury บอกว่าตำรวจต้องสอบปากคำทุกคน

ขณะที่แสดงความคิดเห็นและถกเถียงเรื่องของ Wainwright รวมทั้งรอคอย คำรวจ พวกเขาได้ยินประตูหน้าต่างของหอเปิด ได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาในหอพัก และ เสียงไอของ Wainwright Miss Wicks ชอบคน Penbury ที่ทำให้ชีวิตที่น่าเบื่อ ในหอพักของนางและคนอื่นๆ ได้เปลี่ยนรสชาติบ้าง และเสียงไอนี้คือเสียงของ Wainwright ที่ Miss Wicks ได้ยินเมื่อ 10 นาทีก่อนตอนที่ Wainwright ได้เดินออกไปข้างนอก

กิจกรรมการเรียนรู้ ๒

นักศึกษาชอบให้ถูกทดลองตั้งผู้คนที่อยู่ในหอแห่งนี้หรือไม่ เพราะเหตุใด

กิจกรรมการเรียนรู้ ๓

นักศึกษาชอบ Mr. Penbury ที่ถูกรื้อนี้ให้เพื่อนๆ คืบคั้นหรือไม่ เพราะเหตุใด

3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง

3.1 ตัวละคร (character) เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในหอพัก ดังนั้นจึงมีตัวละครหลายคนด้วยกัน เพื่อให้สัมพันธ์กับสถานที่ที่เกิดเรื่องนี้

ก. Mrs. Mayton เป็นคนแรกที่ตั้งคำถามว่า Wainwright ออกไปไหน

ข. Mr. Monty Smith เป็นคนถัดมาที่ถามว่า Wainwright ออกไปข้างนอกจริงหรือ

ค. Miss Wicks เป็นผู้ที่คิดว่า Wainwright อาจจะไป ส่งจดหมายที่ไปรษณีย์ แม้ขณะที่พูดถึง Wainwright นางก็ไม่เงยหน้าจากการ หยุดก้นติดเตียง เมื่อทราบข่าวการตายของ Wainwright นางคิดว่าควรจะแจ้งตำรวจ

ง. Bella Randall เป็นผู้ที่คิดว่าคนที่ออกจากหอพักไปอาจจะ ไม่ใช่ Wainwright นางแทบจะจับอาการตื่นตื่นไม่ไหวเมื่อทราบข่าวว่า Wainwright ถูกฆ่าตาย

จ. Mr. Calthrop เป็นผู้ที่คิดว่าคนที่ออกจากหอพักไปอาจจะเป็น Mr. Penbury

ฉ. Mr. Penbury เป็นผู้สร้างสถานการณ์ว่า Wainwright ถูกฆ่าตายเพื่อให้เพื่อนๆ ชาวหอได้ตื่นเต้น เขาเล่าว่าเขาได้กลับจากข้างนอก และ

ได้พบผ้าเช็ดหน้าตกที่พื้น มันไม่ได้อยู่ตรงนั้นตอนเขาออกไปข้างนอก เขาสงสัยว่ามัน
อาจจะเป็นของ Wainwright เขาจึงไปที่ห้อง Wainwright เพื่อถามว่าผ้าเช็ด
หน้าเป็นของเขาหรือเปล่า เขาพบ Wainwright นอนอยู่ที่พื้นใกล้เตียงของเขาใน
สภาพที่แต่งตัว นอนพลิกคว่ำ ศีรษะหันไปทางหน้าต่าง มือข้างหนึ่งยื่นไปที่เตาผิง
เขาถูกแทงทะลุหัวใจ แต่ไม่มีร่องรอยว่าถูกแทงด้วยอะไร เขาคิดว่าเป็นบาดแผล
เล็กๆ แต่ลึก หน้าต่างในห้องปิดอย่างมิดชิด ใครที่ทำการร้าย Wainwright คงจะเข้า
มาทางประตู เขาจึงออกจากห้องและล็อกประตู เขาคิดว่าทุกคนไม่ควรเข้าไป
จนกว่าตำรวจและหมอจะมา เขามีความมั่นใจว่าคงไม่มีใครทำ เขาเดินลงมา
โทรทัศน์ในห้องรับประทานอาหาร ซึ่งเขาคิดว่าแสงจะไม่สะกดก มันควรจะอยู่ใน
ห้องโถง เขาเดินผ่านห้องรับแขก ได้ยินเพื่อนในหอคุยกันอยู่ เขาได้ยิน Mrs.
Mayton พูดว่า นางสงสัยว่า Wainwright ไปอยู่ที่ไหน และ Monty Smith
ทวนคำถามว่า wainwright ออกไปข้างนอกหรือ Mrs. Mayton พูดต่อว่านาง
ได้ยินเสียงประตูหน้าเปิด ดังนั้น เขาจึงเดินไปห้องรับประทานอาหารและโทรทัศน์
ถึงตำรวจ จากนั้นจึงมาพบกับคนอื่นๆ ที่กำลังคุยถึง Wainwright ในห้องรับแขก

ค. Mr. Wainwright มีโรคประจำตัวคือ ไออยู่ตลอดเวลา และเป็น
ผู้ที่ Penbury เลือกให้เป็นผู้นำความเคลื่อนไหวมาสู่เพื่อนชาวหอด้วยกัน ด้วยการใช้
ถูกสงสัยว่าเขาได้ออกจากหอพักไปใช้ไหม ทุกๆ คนดูเหมือนถูกสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับ
กับการหายไประหว่าง Wainwright ต่างคนต่างพยายามพิสูจน์ว่าตนเองเป็นผู้บริสุทธิ์

3.2 แก่นเรื่อง (theme)

นักประพันธ์ได้ฝากความคิดของเขาไว้ในเรื่องว่า ในยามคับขันคนเรามักจะ
แสดงความรักตัวเองมากกว่าคนอื่น ดังเช่นในเรื่องนี้ที่ทุกคนพยายามพิสูจน์ว่าตน
เองบริสุทธิ์ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการตายของ Wainwright

Possible Theme อาจจะสรุป theme เป็นภาษาอังกฤษได้ดังนี้

1. In a critical situation, people's self-love always shows out.
2. To save one own's life or protect oneself from being commitment, he may be selfish.
3. In critical situations, people do not like to get involved; thus, they may do all possible actions for their own sake.

กิจกรรมการเรียนรู้ 4

จงสรุป theme เป็นภาษาอังกฤษให้ต่างไปจากที่ให้มาสัก 2 ประโยค

3.3 การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

ก. มีเหตุการณ์เดียว คือการสนทนาเกี่ยวกับ Wainwright ในห้องรับแขก
ข. ตัวละครทุกตัวดูเหมือนมีความขัดแย้ง (conflict) เหมือนกัน คือพยายามพิสูจน์ว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับ การตายของ Wainwright

ค. เหตุการณ์จุดตึงเครียดจนดูเหมือนอยู่ในขั้นวิกฤต (crisis) ทุกคนกำลังรอคอยตำรวจอย่างกระวนกระวาย

ง. จุดเปลี่ยนแปลงของเรื่อง หรือ climax เกิดขึ้นในตอนจบเมื่อทุกคนได้ยินเสียงประตูหอเปิด มีเสียงเดินเข้ามาพร้อมกับเสียงไลของ Wainwright และทุกคนก็ทราบว่าเป็นเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับ Wainwright นั้นได้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้ทุกคนได้ตื่นเต้นหาสาเหตุจากความเชิงแย้ง

จ. ไม่ใช่เป็นเรื่องของตัวละครใดตัวละครหนึ่งโดยเฉพาะ การให้ตัวละครทุกคนมาพบกันที่ห้องรับแขกจนถึงหัวข้อเดี๋ยวก่อน ในที่นี้คือการหายไปของ Wainwright ตั้งแต่ต้นจนสามารถดำเนินไปสู่จุดจบ ผู้ประพันธ์ไม่ต้องใช้คำพูดอะไรเป็นการอธิบายเลย การสนทนาการแสดงออกของตัวละครทุกคนในเรื่องนี้ ทำให้โครงเรื่องหรือ plot ที่นักประพันธ์ได้วางไว้สำเร็จลุล่วงไปอย่างดี และเห็นความคิดที่แอบแฝงของนักประพันธ์ได้อย่างชัดเจน

บทสรุป

การสร้างเหตุการณ์เพื่อให้คนที่อยู่ร่วมกันสนทนากันหรือตื่นเต้น มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีคือ ทำให้คนเหล่านั้นแสดงขาดแท้ของนิสัยตนเองออกมา ข้อเสียคือบุคคลที่เป็นคนสร้างเหตุการณ์ อาจจะทำให้เขากลายเป็นบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจในหมู่คนที่เขาอยู่ร่วมด้วย เพราะถ้าหากเขามีเรื่องอะไรขึ้นมาจริง ๆ อาจทำให้คนอื่นเกิดความลังเลว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขานั้นเป็นจริงหรือเป็นเรื่องที่เขาสร้างสถานการณ์ขึ้นมาอีก

การประเมินผลท้ายบท

ให้นักศึกษาตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาอังกฤษ

1. Where did the story take place?
2. Where were all the characters when the *story* began?
3. Who was the person those characters were talking about?
4. Who was the first person to enquire about Mr. Wainwright?
5. How much did Mr. Wainwright pay for his board and lodging?
6. Why did those characters talk about Mr. Wainwright?
7. How long had Miss Wicks been knitting?
8. What was Mr. Calthrop doing when the conversation about Mr. Wainwright began?
9. What was Mrs. Mayton known for?
10. What was Miss Wicks' usual occupation?
11. Who seemed to witness Mr. Wainwright's death?
12. What did he do after he learned that Mr. Wainwright was dead?
13. In what way did the characters in this story try to prove themselves innocent?
14. Did Mr. Wainwright really die?
15. What was Mr. Wainwright suffering of?
16. Who was disturbed most by Mr. Wainwright's coughing?